

Ο Χρόνης Μίσσιος έζησε 82 χρόνια. Τα τελευταία 65 ως εκ θαύματος, καθώς ήταν καταδικασμένος, από τα 17 του, σε θάνατο. Τώρα το πώς, σε ένα 17χρονο τσομπανόπουλο του πρέπει η θανατική ποινή είναι άλλη κουβέντα. Ζεί, τους επόμενους εννιά μήνες, μετά την καταδίκη, περιμένοντας να ανοίξει η πόρτα του κελιού και να τον πάρουν για εκτέλεση.

Υπάρχει άραγε ζοφερότερη ζωή για έναν ανήλικο;

Παίρνουν άλλους. Συνέχεια.

Περνούν άλλα έξι χρόνια με κάθε είδους βασανιστήριο, ατίμωση, εξευτελισμό.

Αποφυλακίζεται.

Ακολουθεί, πολύ σύντομα, νέος κύκλος μαρτυριών και παραλογισμού με Μακρονήσι, Άη Στράτη μέχρι το '62 οπότε και επιστρέφει σε αυτό που θυμόταν, από το '47, ως κοινωνία. Το Νοέμβριο του '67 το Απριλιανό καθεστώς τον φιλοδωρεί με άλλα 18 χρόνια ειρκτής. Τον Αύγουστο του '73 με τη γενική αμνηστία επανέρχεται και προσπαθεί να ανακαλύψει πως είναι η φυσιολογική ζωή.

Έζησε με μια προκλητικά ταπεινή περηφάνια, που δεν του επέτρεψε να εξαργυρώσει τίποτα και για κανένα λόγο. Έζησε σαν άνθρωπος που δεν υπολόγισε, δεν λογάρισε κέρδη και ζημιές. Τα ακούμπησε όλα στο βωμό της ανθρωπιάς.

Ο Χρόνης δεν “έφυγε”. Ο Χρόνης πέθανε, αφού πρώτα έζησε πολλές ζωές.

Τη ζωή του φτωχού παιδιού, του κατατρεγμένου τσομπανόπουλου, του 17χρονου θανατοποινίτη, του αμείλικτα βασανισμένου, του σχεδόν τρελαμένου, του σταθερά έγκλειστου, του φανερά προδομένου, του τρυφερού συζύγου, του δημιουργού και του συγγραφέα.

Δεν έζησε τη ζωή του πατέρα. Έχει η Ρηνιώ, για αυτό το θέμα, μια μελαγχολική ιστορία, για τις βραδιές που ακολούθησαν τη νύκτα της 20ής Απριλίου του '67, η οποία, μοιραία, ανέτρεψε ακόμα μια φορά τη ζωή τους.

Εζησε λοιπόν ο Χρόνης με ένα παράστημα λαμπρό, άνθρωπος αληθινός, σε εποχές απροκάλυπτης βίας, άφθονου αίματος, μεγάλου πόνου και βαθιού μίσους. Μολοντούτο τίποτα δεν κατάφερε να τον κουνήσει από όλα όσα εκπροσωπούσε.

Εζησε, δηλαδή, με μια σπάνια γνησιότητα.

υ.γ. 1 Λυπούμαι που δεν καταφέρνω να αντισταθώ στον πειρασμό να σχολιάσω την είδηση του θανάτου του στο Ριζοσπάστη. Ίσως θα ήταν καλύτερα να μην έγραφαν οτιδήποτε. Ήταν ένα κείμενο λυπητερά φτηνό, αφάνταστα στρεβλό. Ίσως μετά από 65 χρόνια να τον “αποκαταστήσουν”. Όπως έκαναν πρόσφατα με τον Άρη, νωρίτερα με τον “Μπάρμπα” και όπως δεν έκαναν με χιλιάδες άλλους.

υ.γ. 2 Σε προσωπικό επίπεδο, κρατώ τη συνέντευξη, τις λίγες φορές που βρεθήκαμε, που μοιραστήκαμε κοινό τραπέζι και μπορώ, ταπεινά, να γράψω πως είμαι πολύ τυχερός άνθρωπος που τον συναναστράφηκα, έστω και λίγο...

...εδώ η συνέντευξη: [Χρόνης Μίσσιος - Σαββάτο 6 Αυγούστου 2011](#)